

Една нова бежова кола бавно преми-
нува край бордюра и се нарежда до дру-
гите. Слиза млад, скъпо и безвкусно обле-
чен мъж, рус, пълен, с полузаспали очи.
Промъква се между масичките, търсейки
място.

— Хо-о! Здравей бе, младеж! — въз-
кликва мъжът с двете дами. — Кога пре-
хвъркна пак? . . .

— Сервус! — подава другия пълната си
мека ръка, а очите му продължително
оглеждат двете жени. — От два дни. Вдру-
ги ден си отивам.

— Сядай де, сядай при нас! Запознай
се с госпожиците. Мой приятел — дунавски
експортър. Печели в провинцията, гуляе в
Берлин, а понякога и в София. . . Хе-хе!
Нека му е зло! . . .

Другият чука по масата с пръстена си,
и отново, без стеснение, дълго оглежда
жените — ту едната, ту другата. Бившата
актриса, облегнала голи лакти на масич-
ката, с дигнато нагоре лице, пуска две-три
колелца дим и бавно навежда глава. Пепа
издържа погледа на мъжа и дори се
усмихва.

— Ти трябва да познаваш госпо-
жицата — казва онзи с значката, като